

ТРЕЋЕ ОДЕЉЕЊЕ

ОДЛУКА

Представка број 5495/13
Хасан ЗЕЧИЋ
против Србије

Европски суд за људска права (Треће одељење), на заседању већа
21. октобра 2014. године у саставу:

Ján Šikuta, *председник*,

Dragoljub Popović,

Iulia Antoanella Motoc, *судије*,

и Marialena Tsirli, *заменик секретара Одељења*,

У вези са представком поднетом 10. јануара 2013. године,

У вези са декларацијом коју је Тужена држава поднела 26. марта
2014. године којом од Суда тражи да представку скине са списка
предмета,

После већања, доноси следећу одлуку:

ЧИЊЕНИЦЕ И ПОСТУПАК

Подносилац представке, господин Хасан Зечић, је српски држављанин, рођен 1954. године, а живи у Новом Пазару. Пред Судом га је заступао господин И. Калић, адвокат из Новог Пазара.

Владу Србије (у даљем тексту: „Влада“) заступао је њен заступник, госпођа В. Родић.

Подносилац представке притуживао се према чл. 6. став 1 и 13. Конвенције и члану 1. Протокола број 1 Конвенције због неизвршења правоснажних пресуда Општинског суда у Новом Пазару од 27. септембра 2004. године, 5. октобра 2005. године и 25. септембра 2006. године.

Влада је о представци обавештена 28. августа 2013. године.

ПРАВО

После неуспешних покушаја да се постигне пријатељско поравнање, дописом од 26. марта 2014. године Влада је обавестила Суд да предлаже да припреми једнострану декларацију ради решавања питања неизвршења пресуда Општинског суда од 27. септембра 2004. године и

5. октобра 2005. године. Она је даље од Суда затражила да избрише тај део представке у складу са чланом 37. Конвенције.

Декларација је предвиђала следеће:

“[...] Влада Републике Србије спремна да прихвати да је дошло до повреде права подносиоца представке према чл. 6. и 13. Конвенције и члану 1. Протокола број 1 уз Конвенцију и нуди да подносиоцу представке Хасану Зечићу исплати износ од 2.000 евра [две хиљаде евра] у вези с представком која је код Европског суда за људска права заведена под бројем 5495/13.

Овај износ, који покрива нематеријалну штету као и трошкове, претвориће се у [српске динаре] по курсу важећем на дан исплате, без пореза који се може платити. Овај износ ће се исплатити у року од три месеца од датума испостављања [одлуке] Суда да предмет скине са списка предмета.

[...] даље [...] у истом року од три месеца Влада нуди да подносиоцу представке исплати, из сопствених средстава, износе досуђене [пресудама од 27. септембра 2004. године и 5. октобра 2005. године и односним решењима о извршењу], умањене за износе који су можда већ исплаћени на основу наведених одлука, заједно са трошковима домаћег извршног поступка.

Износи у питању исплатиће се директно на рачун подносиоца представке. Ово плаћање представљаће коначно решење овог предмета.

Влада жали због радњи које су довеле до подношења предметне представке.”

Подносилац представке није дао коментар.

Суд подсећа да члан 37. Конвенције прописује да он у свакој фази поступка може одлучити да представку скине са свог списка предмета када околности воде до једног од закључака наведених под (а), (б) или (в) става 1. тог члана. Члан 37. став 1 (в) посебно омогућава Суду да предмет скине са списка ако:

“из неког разлога који Суд утврди, више није оправдано да се настави разматрање представке”.

Он такође подсећа да у одређеним околностима он може брисати представку са листе према члану 37. став 1 (в) на основу једностране декларације Тужене владе чак и када подносилац представке жели да се настави разматрање предмета.

У том смислу, Суд ће пажљиво размотрити декларацију у светлу начела која проистичу из његове судске праксе, посебно пресуда *Tahsin Acar (Tahsin Acar против Турске, [ВВ], број 26307/95, ст. 75-77, ЕЦХР 2003-VI; WAZA Spółka z.o.o. против Пољске (одлука), број 11602/02, 26. јун 2007. године; и Sulwińska против Пољске (одлука), број 28953/03, 18. септембар 2007. године).*

Суд је у једном броју предмета, укључујући и оне покренуте против Србије, утврдио праксу у вези са притужбама због неизвршења правоснажних домаћих одлука донетих против друштвених /државних предузећа (видети, на пример, *Р. Качапор и други против Србије, бр. 2269/06, 3041/06, 3042/06, 3043/06, 3045/06 и 3046/06, 15. јануар 2008. године; Црнишанин и други против Србије, бр. 35835/05, 43548/05,*

43569/05 и 36986/06, 13. јануар 2009. године; *Рашковић и Милуновић против Србије*, бр. 1789/07 и 28058/07, 31. мај 2011. године; *Милуновић и Чекрлић против Србије* (одлука), бр. 3716/09 и 38051/09, 17. мај 2011. године; и *Стошић против Србије*, бр. 64931/1, 1. октобар 2013 . године).

С обзиром на природу уступака садржаних у декларацији Владе, као и на износ предложене накнаде – који је доследан износима досуђеним у сличним предметима – Суд сматра да више није оправдано да настави разматрање представке (члан 37. став 1 (в)).

Штавише, у светлу горе наведеног, а посебно с обзиром на јасну и обимну праксу о овој теми, Суд је задовољан да поштовање људских права како је дефинисано Конвенцијом и њеним Протоколима не захтева од њега да настави са разматрањем представке (члан 37. став 1 *in fine*).

Даље, Суд тумачи декларацију Владе тако да ће се у случају неизвршења исплате у року од три месеца наведеном у тој декларацији, на износе у питању платити обична камата по стопи једнакој најнижој каматној стопи Европске централе банке уз додатак од три процентна поена.

Најзад, Суд наглашава да се, у случају да Влада не испуни услове своје једностране декларације, представка може вратити на списак у складу са чланом 37. став 2. Конвенције (*Јосиновић против Србије* (одлука), бр. 18369/07, 4. март 2008. године).

С обзиром на горе наведено, прикладно је да се предмет скине са списка у оној мери у којој се односи на неизвршење пресуда Општинског суда од 27. септембра 2004. године и 5. октобар 2005. године.

У вези са притужбом подносиоца представке због неизвршења пресуде Општинског суда од 25. септембра 2006. године, Суд примећује да је ова пресуда донета на име Хасана Зечевића. Иако је можда име подносиоца представке једноставно погрешно написано, подносилац није ни покушао да покаже да је он заправо тужилац у домаћем предмету. Имајући у виду материјал у спису предмета, Суд не може бити сигуран да ли је спорна пресуда донета у корист подносиоца представке. Према томе, он не може да сматра подносиоца представке „жртвом“ поступака због којих се притуживао, у смислу члана 34. Конвенције.

Произилази да се овај део представке мора одбацити у складу са чланом 35. ст. 3. и 4. Конвенције.

Из тих разлога, Суд, једногласно,

Констатује услове декларације Тужене владе према чл. 6. и 13. Конвенције и члану 1. Протокола број 1 и модалитете за осигурање испуњења у њој наведених мера;

Одлучује да брише са своје листе предмета део представке у вези с неизвршењем пресуда од 27. септембра 2004. године и 5. октобра 2005. године у складу с чланом 37. став 1 (в) Конвенције.

Проглашава преостали део представке недопуштеним.

Marialena Tsirli
Заменик секретара

Ján Šikuta
Председник